

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Πόσον λαμπρά ἡ θάλασσα· ὦ πόσον ποθεινὸν
 ῥὰ εὐπλοῇ τις ροερῶς ἐξ ἄκρου παραλίου,
 καὶ ῥὰ θεᾶται πέλαγος ἡρεμὸν γαλήνῳ
 ἀφρίζον λευκαυρόμενον ὑπὸ τοῦ ἀμπολίου.

Ναὶ μαγικῶς δεσμεύεται, ποθεῖ, ἀδημονεῖ,
 ἐπιθυμεῖ τὸ πέλαγος, ῥὰ ταξιδεύῃ θέλει,
 πλὴν φεῦ! λυπείται, τρύχεται καὶ ψυχικῶς ποιεῖ
 ὅταν ἡ θάλασσα μακρὰν τὸ πλοῖον ἀποστέλλῃ.

Ἀλλὰ θηγέ, ὁ ἔρωσ σου εἰν' ἔρωσ δυστυχῆς,
 εἶναι πικρία θλιβερά, εἰν' ἄλγος ὠμοβόρον,
 εἶναι μωρία ἄντικρις ῥὰ φαίνεσαι εὐτυχῆς
 ζητῶν, ὦ τάλαρ, πέλαγος, στυγρὸν, ἀνθρωποβόρον.

Βροτὲ ἀναλογίσθητι ἀνέμων συριγμοὺς
 τὸ κῦμα ῥὰ ὠρέται εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ πλοῖου
 καὶ τῆς θαλάσσης τοὺς συγρῶς, ἡρώδεις ὀρυγμοὺς
 καὶ τότε λόγισον αὐτὰς στιγμὰς ἡδεῖς τοῦ βίου.

Γῆγε, ἀναπόλησον τοὺς τῶν ἰσθμῶν τριγμοὺς
 τοὺς ἐμετοὺς καὶ τὰς ἀρὰς τοῦ ἀνθρωπίνου ἄλγους
 τῶν γυναικῶν τὰς ροερὰς κραυγὰς καὶ τοὺς λυγμοὺς
 καὶ τότε πόθει ἔμμανῶς ταξείδιον πελάγους.

Πόσον πικρὰ ἀνάνησις! ὦ πόσον παγερά!
 ὦ μὴ ποθῆς, ὦ μὴ ποθῆς, ἀνθρώπε, μετὰ λύσσης
 ῥὰ ρήξαι πελάγιος· εἶναι μαρία φοβερά
 τὴν θάλασσαν ῥὰ ἀγαπᾷς καὶ τὴν ξηρὰν ῥὰ ἀφήσης.

Ο ΦΘΟΝΟΣ

ὦ πόσον ἀποτρόπαιον, ὦ τί στυγρὸν τὸ μῖσος
 πόσον πλαγὰ τὸν ἄνθρωπον, πόσον τὸν παραφέρει
 ψυχὴν, καρδίαν, λογικόν, τὸ πᾶς λατίζει, αἶρει,
 μαιίνει τὴν συνείδησιν, οὐδὲν σέβεται ἴσως.

ὦ τί ἀνῆκεστον κακόν, τοῦ μοχθηροῦ ὁ φθόνος
 τίς ἀπεχθὴς ἀνατροπῆς στὸ ἦθος τῶν ἀνθρώπων,
 πόσα ἀλάστορ συμφορὰ, δὲν συγκατὰ τὸν τόπον
 ἐνθα ὑπάρχει ἀντ' ἀρετῆς τοῦ φθόνου μαῦρος θρόνος.

Τί ματαιότης χαμερπῆς, τί ἐμπαθὴς φανότης
 εἴ τὸν ἄνθρωπον δὲν βδελυρὸν κινεῖ, ἐπάγει πάθος·
 δὲν συμπιεῖει φορτικὸν ἀπόβλητόν τι ἄχθος
 καὶ δὲν βιβρώσκει φθορερά, χυδαία ποταπότης.

Δὲν ἐντροπῇ εἰς εὐγενεῖς ψυχὰς ποτὲ ὁ φθόνος,
 οὐδὲ γενναῖον φεῖ ὄρημα δὲν τίκει, δὲν ἐξάπτει·
 ὅφιν γεντὰ εἰς μοχθηρόν, ἔχιδναν ἐκκολάπτει
 ἰὼν θανάτου χέουσιν, φθορὰν σφοδροῦ τυφῶρος.

Δὲν ὑποσείει τοῦ πτωχοῦ τὴν περιγρὰν καλύβην
 δὲν ἐποφθαλμιᾷ ποτὲ τὴν δόξαν τοῦ ἐπαίτου,
 δὲν ὑποσκάπτει τὴν ζωὴν δεσμιώτου ὅφει λείτου,
 οὐδὲ φθορεῖ τοῦ φθίνοντος τὴν τηχομένην ἥβην.

Δὲν τήκεται εἰς τοῦ γεωργοῦ τὴν ἐπαχθὴ σκαπάνην,
 οὐδὲ φοιτᾷ στὸ ἔρημον σπήλαιον τοῦ ποιμένου,
 δὲν σιάζει φάρμακα λυγρὰ, δὲν πνέει πικρὸν μένος
 στοῦ καταδίκου τὴν σκληρὰν καὶ μισαρὰν ἀρτάνην.

Δὲν ἀνυψοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν ὑπαγωγέα
 τοῦ ἐν κρεμάθρῳ κτίστοτος τέκτορος μετεώρου,
 τὴν εὐτυχίαν δὲν φθορεῖ ἀθλίας μυροφόρου
 οὐδὲ λεμβοῦχον ρυπαρὸν κερτεῖ, ἢ ἀλιέα.

Δὲν ἀνατρέπει ἄπορον καὶ μαῦρον οἶκον χήρας
 δὲν ρίπτει τόξα εἰς μορφὴν γέροντος ρυτιδῶδη
 οὐδὲ πολιορκεῖ ποτὲ τῆς φυλακῆς τὰς θύρας
 ἢ τρωγ.λοδύτου οἴκησιν, κατάγειον, ζοφώδη.

Δὲν φιληδεῖ ὁ ἄχαρις καὶ σκελετώδης φθόνος
 πτωχοὺς ῥὰ βάλλῃ γέροντας, μωρούς, πηρούς ἐν γένει
 τὰ δῶρά του τὰ ἄδωρα στὰ χαμηλὰ δὲν ραίνει,
 ἀλλὰ τὰ ὑψηλὰ ζητεῖ ῥὰ βλίπτη ἐπιμόρως.

ΟΙ ΒΡΑΧΟΙ

Συγγρὰ μοῦ λὲς καὶ μ' ἐρωτᾷς τί γίνονται οἱ βράχοι
 ποῦ μιὰ φορὰ καθήσαμε στὴ θάλασσα μοράχοι
 Ἐρώτησα τοὺς βράχους σου καὶ μοῦ εἶπανε καὶ αὐτοὶ
 πῶς ἔχουν πληγὴ μέσα τους ἀγιάτρευτη φριχτή.
 Ρωτῶ δὲν τὴν γιαιτρεύουσε τόσα πολλὰ φιλιὰ,
 ποῦ ρύχτα μέρα ἡ θάλασσα στὰ πόδια τους κολλᾷ
 καὶ τὰ χυδεῖ τρυφερά καὶ τὰ φιλεῖ τρελά,
 καὶ ὅταν μουνγγρίζῃ ἄγρια καὶ ὅταν γλυκὰ μιλᾷ.

μοῦ εἶπαν πῶς ἡ φλόγα τοὺς ἀνάγει ἀντὶ τὰ σὺν ἡ
καὶ τὸ νερὸ τῆς θάλασσης, ποῦ ταχτικά τὰ πλύνει,
εἶναι φωτιά θεωτική, λάβρα, καὶ μὲς πικρὸς,
ποῦ καὶ τοῦ βράχου τὴν καρδιά τρώγει καὶ γίνεται
[οἰκτρός.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΖΗΛΟΥΠΙΑΣ

Γιατί ὅπου φυτρῶν ἀγκάθι γθοιρό,
βγαίνει καὶ μ' ἀγκυλώνεις μέσ' στήν καρδιά, σκληρό;
Πῶς πίνεις τὸ νερό μου; τί σοῦ ἔκαμα γιατί;
φαρμάκι θεὸς νὰ χύνης στήν ὑπαρξί μου αὐτή;
Σὰν δὴς νὰ πρᾶσι τὴν ἕνα μικρὸ κλαδί,
ἕνα σγουρό μου φύλλο τὸ πρῶτό μου παιδί,
ἀμέσως μ' ἀγκυλώνεις, καὶ χάνει τὸ μικρὸ
τὴν χάρι του τὴ θεία στ' ἀγκίδι τὸ πικρό.
Σὰν δὴς τὸ λουλουδί ἀπ' ἄνω μου νὰ βγῇ
ἀμέσως τὸ μαράνει τῆς ζήλειας σου ἡ κραυγή.
Γιατί νὰ με κυττάζης σὲ κάθε μου ματιά,
μὲ βλέμματα ποῦ χύνουν ἐπάνω μου φωτιά;
Γιατί ποραμοῦνεις, γιατί ἀρησυχεῖς
σὲ κάθε κίνημά μου; γιατί σκιαμαχεῖς;
Γιατί μοῦ ὑποπτεῖς τὸ κάθε μου φανερὸ
καὶ τὴ δροσιά ἀκόμη ποῦ χύνει ἡ αὐγή;
Γιατί καὶ τὰ πουλάκια αὐτῆς τῆς χαρᾶς
σὰν κελαιδοῦν γιὰ μένα γλυκά, παρεξηγεῖς;
Γι' αὐτὸ θάσαι ἀγκάθι, ἐλεεινὸ, ξερό
καὶ δὲν θὰ δὴς ποτέ σου βλαστάρη τρυφερό.

II.

Ο ΥΠΝΟΣ

ΚΑΙ

ΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ ΘΕΩΡΙΑΙ

ΔΙΑΤΙ ΚΟΙΜΩΜΕΘΑ;

ΤΟ ἐπόμενον, ὁ ἄνθρωπος, ὁ πάντα ἐπιθυμῶν
νὰ ἐξιχνίασῃ καὶ ἐρευνήσῃ, ὁ πάντα νὰ μάθῃ
καὶ νὰ ἐξηγήσῃ, νὰ ὑποβάλλῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν
ἐρώτησιν, διατί κοιμᾶται. Διατί ἀφοῦ μένῃ μερικὰς
ὥρας ἐξυπνος καὶ ἀσχολούμενος εἰς πάντα, νὰ ἀναγ-
κάξῃται νὰ κατακλιθῇ καὶ νὰ ὑποβῇ εἰς κα-
τάστασιν ὀλίγον διαφέρουσαν τοῦ θανάτου; Ἐκτοτε
διάφοροι θεωρίαι ἐξηγέσθησαν πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαι-

νομένου τούτου, τοῦ ὕπνου, ἀλλὰ καθὼς φαίνεται
οὐδεμία εἶναι ἀκριβῶς ἐπαρκής, διότι ἂν μὴ ἀντιφά-
σκουν, ἀφίστανται ἑμῶς πολὺ ἀλλήλων. Διὰ τοῦτο δὲν
δύναται τις μὲν νὰ παραδεχθῇ αὐτὰς ὡς καθ' ὅλοκλη-
ραν ὀρθὰς, δὲν δύναται ἑμῶς ὡσαύτως καὶ νὰ τὰς
ἀπορρίψῃ καὶ νὰ μὴ θεωρήσῃ αὐτὰς τοῦλάχιστον ἀρ-
κετὰ εὐφρεῖς. Τὸ Ἰταλικὸν « si non e vero e ben
trovato » ἐφαρμόζεται κάλλιστα ἐνταῦθα. Ἄς ἴδωμεν
λοιπὸν κατ' ἀρχὰς τί εἶναι ὁ ὕπνος, πῶς ἐπέρχεται καὶ
τελευταῖον τὰς περὶ τούτου θεωρίας.

Πᾶσα συνεχὴς ἐνέργεια ἐφαρμοζομένη ἐπὶ ὀργάνου
τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐπιφέρει κάματον, ὅστις πρέ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ βραχείας ἢ μακρὰς ἀναπαύ-
σεως. Καὶ ἡ καρδιά ἥτις ἐκ πρώτης ὀφείας φαίνεται εὐρι-
σκομένη ἐν διηνεκεῖ ἐνεργεῖα οὐδὲν ἄλλο ποιεῖ ἢ μετά-
στασιν ἀπὸ συστολῆς εἰς διαστολὴν τοῦτέστιν ἀπὸ ἐνερ-
γείας εἰς ἀνάπαυσιν. Ὁ νόμος οὗτος παρατηρούμενος ἐπὶ
τῶν ὀργάνων τῆς διατροφῆς ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ὀρ-
γάνων τῆς σχέσεως. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι ἡ ἀνά-
παυσις εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα εἶναι ἐπιμηκεστέρα καὶ
ἐμφανίζεται εἰς τὰ περιφερικὰ αἰσθητικὰ ἢ κινητικὰ
ὄργανα ὡς καὶ εἰς τὰ κεντρικά. Ὅπως ἐν πάσῃ ἐνερ-
γείᾳ, αἱ πράξεις τῆς σχέσεως προκύπτουσιν ἐκ τῆς
συνενώσεως τῶν αἰσθητικῶν ὀργάνων τοῦ ἐγκεφάλου
ὅστις δέχεται τὸν ἐρεθισμὸν καὶ προκαλεῖ τὰς κινήσεις
ἐκτελούμενας διὰ τῶν μυῶν, ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ ἀνα-
παύσει καὶ τὰ αἰσθητὰ ὄργανα καὶ ὁ ἐγκέφαλος καὶ
οἱ μῦς εἰσέρχονται ἐν ἀνενεργείᾳ. Καλεῖται λοιπὸν
« ὕπνος » ἡ ἀναπληρωτικὴ αὕτη μερικὴ ἢ ὅλη καὶ
ἀνάπαυσις τῶν ἐνεργειῶν τῆς σχέσεως. Ὁ ὕπνος ὅθεν
κατακλιθῆται κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῆς ἀναστολῆς τῶν
ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων· εἴτα ὑπὸ τῆς καταπαύ-
σεως τῆς ἐγκεφαλικῆς ἐργασίας καὶ τέλος ὑπὸ τῆς
παύσεως τῶν ἐγκεφαλικῶν κινητικῶν ἀντιδράσεων
τοῦτέστιν τῶν ἐκουσίων κινήσεων. Οὐχ ἥττον πάντα
ταῦτα τὰ ὄργανα εἶναι ἐρεθιστέα. Ἄλλ' ὁ ἐρεθισμὸς
αὐτῶν παράγει μόνον ἀντανακλαστικά φαινόμενα ἀνε-
τελείων ἐγκεφαλικῶν πράξεων, ὅπως ἐν τῇ ἐργηγόρσει.

Ὁ ὕπνος διαδεχόμενος μεγάλην διανοητικὴν ἢ μυϊ-
κὴν κόπωσιν, ἐπέρχεται αἰφνιδίως, ἐξ ὀλοκλήρου· ἀλλὰ
συνήθως καταλαμβάνει διαδοχικῶς τὰ διάφορα μέρη
τοῦ σώματος. Μετὰ δύο ἢ τρία χασμήματα, μετὰ τὴν
ἐλάττωσιν τῆς προσοχῆς καὶ τῶν αὐτομάτων κινήσεων,
ἐπέρχεται ἐν ὀπισθοκλίσει καλῇ τάξει, ἡ ἀνενεργεία
τῶν διαφόρων μυῶν. Οὕτω κατ' ἀρχὰς ἀνενεργοῦσιν οἱ
μῦς τοῦ τραχήλου ἐξ ὧν ἐπέρχονται αἱ προπτώσεις
ἐκεῖναι τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸ στήθος ἕνεκα τοῦ βά-
ρους τῆς κατόπιν οἱ μῦς τῶν μελῶν καὶ τέλος ἀνενερ-
γεῖ ὁ ἀνεκλήρ τῶν βλεφάρων. Τότε αἱ ὀπτικαὶ αἰσθή-
σεις ἐξαφανίζονται· ἡ ἀκοὴ ὑφίσταται ἐπὶ τινα χρόνον
ἀκόμη ἀλλ' ἀσθενῇ· εἴτα μετ' αὐτῆς χάνεται ἡ
συναίσθησις τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ ἔξω κόσμου καὶ ὁ ὕπνος
ἐγκαθιδρύεται. Τοῦ ὕπνου ἐγκατασταθέντος βαθέως
καὶ τελείως, τὸ άτομον δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς
ζῶον ἐστερημένον τῶν ἐγκεφαλικῶν ἡμισφαιρίων· εἰς
τὸ ἐν ὧς καὶ εἰς τὸ ἄλλο πᾶσα ἐκουσία κίνησις χάνε-
ται, ἀλλ' ὁμοίως αἱ ἀντανακλαστικαὶ τοιαῦται, αἱ